

U govoru na talijanskom jeziku Papa – nastavljajući ciklus kateheza koji se održava tijekom cijele Jubilarne godine, “Isus Krist, naša nada” – usredotočuje svoju meditaciju na temu uskrsnuća. “Mir vama!” (Iv 20,21).

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Središte naše vjere i samo srce naše nade nalazi se duboko ukorijenjeno u Kristovu uskrsnuću. Čitajući pažljivo Evanđelja, otkrivamo da je ovo otajstvo zadivljujuće, i to ne samo zato što je jedan čovjek – Sin Božji – uskrsnuo od mrtvih, nego i zbog načina na koji je odlučio uskrsnuti. Uskrsnuće Isusovo nije bučno slavlje pobjede, nije čin osvete ni uzvrat protiv Njegovih neprijatelja. Ono je divno svjedočanstvo da je ljubav sposobna ponovno se uzdići nakon teška poraza i nastaviti svojim nezaustavljivim putem.

Kad se mi, nakon trauma koje su nam nanijeli drugi, pokušamo pridići, prva nam je reakcija često bijes, želja da naplatimo nekome ono što smo pretrpjeli. No, Uskrsli ne postupa tako. Sišavši u dubine smrti i izišavši iz pakla groba, Gospodin ne traži osvetu. Ne vraća se pokazujući moć, nego blagost. I upravo tom krotkošću očituje radost ljubavi koja nadvisuje svaku ranu i pobjeđuje svaku izdaju.

Uskrsli Krist ne osjeća potrebu dokazivati svoju nadmoć, niti nameće vlastitu veličinu. On pristupa svojim prijateljima – učenicima – s najvećom diskrecijom, ne prisiljavajući njihovo srce, nego prilagođujući se ritmu njihove sposobnosti da prime. Njegova je jedina želja vratiti zajedništvo s njima, iscijeliti njihove rane i osloboditi ih tereta krivnje. To nam jasno pokazuje trenutak u dvorani Posljednje večere, gdje su učenici zatvoreni u strahu. Isus, nakon što je u smrti oslobodio zatočene, ulazi kroz njihova zatvorena vrata noseći dar koji nitko nije mogao očekivati: dar mira.

Njegov pozdrav zvuči jednostavno, gotovo svakodnevno: “Mir vama!” (Iv 20,19). Ali, gestom neobičnom i prejakom da bi se mogla previdjeti: pokazuje im svoje ruke i svoj probodeni bok s tragovima muke. Zašto upravo sada, pred onima koji su ga zanijekali i napustili, očitovati rane? Zašto ne prikriti znakove boli i izbjeći ponovno otvaranje rane srama?

Ipak, Evanđelje nam kaže da su se učenici, vidjevši Uskrsloga, obradovali (Iv 20,20). Razlog je dubok: Isus je potpuno pomiren s onim što je pretrpio. Njegove rane nisu prijekor ni kazna, već potvrda ljubavi jače od svake ljudske nevjernosti. One su dokaz da nas Bog upravo u času naše slabosti nikada nije ostavio niti se povukao. Nije nas se odrekao.

Gospodin dolazi gol i razoružan: ne prijeti, ne ucjenjuje, ne nameće. Njegova ljubav nije ljubav koja ponižava, već ljubav koja spašava i uzdiže. To je mir onoga koji je podnio patnju i sada može reći: “Vrijedilo je!”

Za razliku od Njega, mi često skrivamo vlastite rane – iz oholosti ili straha da ne budemo prepoznati slabima. Kažemo: “Nije važno, sve je prošlo”, a zapravo u sebi ostajemo zarobljeni u ranama izdaja i nepravdi koje ne uspijevamo oprostiti. Ponekad izbjegavamo oprost kako ne bismo ponovno bili povrijeđeni. Krist nije takav. On svoje rane predaje kao zalog oprostjenja. Pokazuje nam da uskrsnuće ne briše prošlost, nego ju preobražava u živu nadu milosrđa.

Zatim Gospodin ponovno kaže: “Mir vama!” i dodaje: “Kao što mene posla Otac, tako i ja šaljem vas” (Iv 20,21). Tim riječima povjerava apostolima poslanje koje nije moć, nego odgovornost: biti u svijetu oruđe pomirenja. Kao da im govori: “Tko bi mogao svjedočiti o Očevu milosrdnom licu ako ne vi, koji ste iskusili pad i doživjeli oprostjenje?”

Tada Isus dahne u njih i daruje im Duha Svetoga (Iv 20,22) – istoga Duha koji ga je podupirao u poslušnosti Ocu i u ljubavi sve do križa. Od toga časa apostoli više ne mogu šutjeti o onome što su vidjeli i doživjeli: da Bog prašta, podiže, daruje nadu.

Eto srca poslanja Crkve: nije to vlast nad drugima, nego svjedočanstvo radosti onih koji su ljubljani i onda kada to nisu zaslužili. To je snaga koja je rodila i izgrađivala kršćansku zajednicu: muškarce i žene koji su otkrili ljepotu novoga života da bi ga mogli darovati drugima.

Draga braćo i sestre, i mi smo poslani. I nama Gospodin pokazuje svoje rane i poručuje: “Mir vama!” Ne bojte se pokazati svoje rane ozdravljene Božjim milosrđem. Ne ustručavajte se približiti onima koji su zatvoreni u vlastitome strahu ili teretu krivnje. Neka i nas dah Duha učini svjedocima toga mira i te ljubavi, jače od svakog pada i od svake tame.